

ΟΙ ΚΥΝΕΣ ΤΗΣ ΕΥΕΛΠΙΔΟΣ ΑΚΡΑΣ

Ὅσα καὶ ἂν ἐλέχθησαν περὶ τοῦ δορμεμφύτου, τῆς ἀφοσιώσεως καὶ τῆς πίστεως γενῶν τινῶν κυνῶν τῆς Εὐρώπης, πάντοτε ὁμοῦ εἰσι κατώτερα τῶν θαυμασιῶν προτρημάτων τοῦ γένους τῶν κυνῶν τῆς μεσημβρινῆς Ἀφρικῆς.

Οἱ διελθόντες τὸν Ἅγιον Βερνάρδον καὶ τὸν Ἅγιον Γοθάρδον περιηγηταὶ βεβαίως ἐξεπλάγησαν ἐξ ὧν εἶδον καὶ ἤκουσαν περὶ τῶν κατορθωμάτων τῶν ἐν τοῖς μοναστηρίοις τῶν ὁρέων τοῦτων κυνῶν.

Λοιπὸν τὰ περίεργα ταῦτα ζῶα εἶνε οὐδὲν παραβαλλόμενα πρὸς τοὺς κύνας τοῦ Εὐέλπιδος ἀκρωτηρίου, ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Ὀττιεντότων.

Μέγα πλῆθος λεόντων, λεοπαρδάλεων καὶ τίγρεων φοιτῶσιν εἰς τὰς νομάς, ὅπου ἄγουσι τὰ ποίμνια αὐτῶν οἱ Ὀττιεντότοι, καὶ ἕνεκα τῆς καταστάσεως τῆς ἀτμοσφαιρας συνήθως ἐγκαταλείπουσι πρὸς διανυκτέρευσιν. Προκειμένου λοιπὸν νὰ διαφυλαχθῶσι ταῦτα ἀπὸ τῶν προσβολῶν τῶν σακοφάγων, ὁ κύων εἶνε ὁ γενναϊότατος, ὁ δεξιότατος καὶ ὁ ἀγρυπνότατος τῶν ὑπερασπιστῶν.

Θιζὲ ὄρνια, βύγχοι δξῦ, ὄτα εὐθέα, χροῶμα φαῖον καὶ τετραγωνοειδεῖς πόδες καθιστῶσιν εἰδεχθῆς τὸ ζῶον· ἀλλ' ὁμοῦ εἶνε ἄριστος φύλαξ. Φυλάττει δὲ ὡς ἐξῆς· Ὅταν τὴν νύκτα συνέρχεται καὶ ἀγρυπνῇ τὸ ποίμνιον, τέσσαρες κύνες διανέμονται τὴν ἀμυντικὴν γραμμὴν καὶ τίθενται σιοποὶ κατ' ἀποστάσεις ἴσας.

Οὐδέποτε κατακλιόμενοι, ἀγρυπνοῦσι καθήμενοι καὶ τὴν κεφαλὴν προτεταμένην ἔχοντες, ἵνα μὴ διαφύγῃ αὐτοῦ· ὁ ἐλάχιστος κρότος ἢ τὸ ἐλαφρότατον πάτημα, καὶ ἵνα καλῶς φρουρῶσι τὸ ποίμνιον.

Ἐκτὸς δὲ τούτου, ἐπειδὴ πᾶσα καλῶς ὀργανισμένη ἄμυνα ἀπαιτεῖ καὶ περιπολίαν, ἐν τῷ μεταξῦ τοῦ χρόνου εἰς κύων ἐξερχόμενος τοῦ σταθμοῦ τῆς φυλακῆς, προχωρεῖ ὡς περιπόλος πολλὰ μέτρα μακρὰν τοῦ στρατοπέδου, περιφέρεται πρὸς κατάληψιν τοῦ ἐχθροῦ, τείνει τὸ οὖς εἰς τὰ συμβαίνοντα καὶ ὀσφραίνεται, μετὰ πολλὰς δὲ περιστροφάς, ἀφοῦ βεβαιωθῇ περὶ τῆς ἀσφαλείας τῶν πέριξ, ἐπανερχεται εἰς τὴν πρώτην αὐτοῦ θέσιν, ἄλλος δὲ κύων διαδέχεται ἀμέσως τὸν πρῶτον, καὶ οὕτω κατὰ σειρὰν πάντες, μέχρι τῆς ἡμέρας.

Ἄλλ' ὁμοῦ ἡ ὥρα καθ' ἣν ἐκδηλοῦται τὰ μάλιστα τὸ θαυμασιὸν τοῦ δορμεμφύτου τῶν ζῶων τούτων εἶνε ὅταν τίγρις τις ἢ λεοπαρδάλις ἐπιφανεῖσα ἀπειλῇ προσβολὴν κατὰ τοῦ ποιμνίου.

Τότε πρόκειται περὶ ἀγῶνος λίαν ἀνίσου, καὶ κακῶς θὰ εἶχε κύων ἐπιχειρῶν νὰ καταδιώξῃ ἢ νὰ καταβάλῃ μόνος τόσον φοβερὸν ἀντίπαλον.

Ὁ σκοπὸς ἐκβάλλει τότε κραυγὰς ἐπιπλήσεως εἰς βοήθειαν, καὶ οἱ κύνες συγκεντρούμενοι, ὁρμῶσιν ὁμοῦ κατὰ τοῦ κακοποιοῦ θηρίου, ὅπερ προσβάλλουσι καὶ σπαράττουσιν. Ἐὰν δὲ τύχῃσι

πολυάριθμοι οἱ ἐχθροὶ, οἱ δὲ κύνες ἀνεπαρκεῖς, τότε κραυγαὶ αὐτῶν ὀξεῖαι, θρηνώδεις καὶ παρατεταμέναι καλοῦσι πρὸς βοήθειαν τοὺς κύνας τοῦ γειτονικοῦ ποιμνίου, οἵτινες προστρέχουσι πάραυτα ἐπὶ τῷ ὄρω ἀμοιβαίῳ τῆτος.

Ὁ Ὀττιεντότος θεωρῶν τὸν κύνα μέλος τῆς οἰκογενείας, συμμερίζεται μετ' αὐτοῦ πάντα τὰ ἀγαθὰ τοῦ βίου· εἶνε δὲ τῷ ὄντι φίλος τοῦ οἴκου, φύλαξ τῆς ἀγροτικῆς καλύβης καὶ ὑπερασπιστῆς τῶν κτηνῶν. Δ*.

Π ΩΡΟΛΟΓΟΠΟΙΑ

Ἡ ὠρολογιοποιεῖα, κατὰ τινὰ ἀρχαῖον ὀρισμὸν, εἶνε τέχνη κατασκευαστικὴ μηχανῶν, αἵτινες διὰ συμπλοκῆς τροχῶν τινῶν μετροῦσι τὸν χρόνον, διαίρουσιν αὐτὸν εἰς ἴσα μέρη καὶ δεικνύουσιν διὰ καταληπτῶν σημείων τὴν διαίρεσιν ταύτην.

Οἱ ἀρχαῖοι ἠρκοῦντο ἀριθμοῦντες τὸν χρόνον ἀπὸ ἀνατολῆς μέχρι ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου, ὡς οἱ Βαβυλώνιοι, ἢ καὶ ἀπὸ δύσεως μέχρι δύσεως ὡς οἱ Ῥωμαῖοι. Οὗτος δὲ μάλιστα ὁ τελευταῖος τρόπος τῆς διαίρεσεως τοῦ χρόνου ἦτο ἐν χρήσει ἐν τῇ Ῥώμῃ καὶ ἐν πολλαῖς ἄλλαις πόλεσι τῆς Ἰταλίας.

Πᾶσα ἡ περὶ μετρήσεως τοῦ χρόνου γνῶσις τῶν ἀρχαίων περιορίζετο εἰς τὸ ἡλιακὸν ὠρολόγιον, τὸν γνῶμονα, τὸ ἀμμόμετρον καὶ τὴν κλεψύδραν, καὶ μέχρι τοῦ δωδεκάτου αἰῶνος ἠγνοεῖτο παντελῶς ὁ διὰ τῶν ὀδοντωτῶν τροχῶν καὶ τῶν ἐναρμολοζομένων πτερυγῶν τροχίσκων μερισμὸς τοῦ χρόνου.

Μόλις ἀπὸ τοῦ προμνηθέντος αἰῶνος ἤρξατο ἡ ἐξεργασία τῶν ἐπὶ τῶν κωδωνοστασιῶν τῶν ἐκκλησιῶν τεθέντων ὠρολογίων, κινουμένων διὰ βάρους προσηρητημένου εἰς τὸν μέγιστον τροχόν, ὅστις ἐξώθει πάντας τοὺς ἄλλους. Πλάξ τις εἰς δώδεκα ἴσα μέρη διηρημένη ἐδείκνυε τὸν χρόνον δι' ἐπιτροχίου γνῶμονος, σημειοῦντος δώδεκα ὥρας τὴν μεσημβρίαν, καὶ περιστρεφόμενου ἀπὸ μεσημβρίας εἰς μεσημβρίαν.

Μετὰ δὲ ταῦτα δεξιῶι καὶ εὐφρεῖ· ἐργάται κατασκευάσαν τοὺς ἀλληλενδέτους τροχοὺς, ἀναποκρινόμενους εἰς σφῦραν, ἥτις κρούουσα ἐπὶ κώδωνος ἡχηροῦ τὰς ἐπὶ τῆς πλακῆς δεικνυόμενας ὥρας ἐγνωστοποιεῖ ταύτας καὶ ἄνευ φωτὸς τὴν νύκτα, ὅπερ ἐχρησίμευσε πρὸ πάντων εἰς τὰ μοναστήρια ἀπ' ἀλλαχῆθεν τῆς ἀνάγκης τοῦ νὰ ἐπισκοπῶσι τοὺς ἀστέρους πρὸς γνῶσιν τῶν ὡρῶν τῆς νυκτὸς διὰ τὰς θρησκευτικὰς ἀκολουθίας.

Τινὲς τῶν συγγραφέων ἀποδίδουσι τὴν πρώτην ἐπίνοιαν τῶν ὠρολογίων εἰς τὸν Gerbert ἐξ Ὠβέρνης (Auvergne), μονάσαντα κατ' ἀρχὰς ἐν τῷ Ἁγίῳ Γεράρδῳ, μοναστηρίῳ τῆς Λυριλλάκης, μετὰ δὲ ταῦτα γενόμενον ἀρχιεπίσκοπον τῶν Ῥημῶν (Reims), ὕστερον δὲ τῆς Ῥαβέννης (Ravenne) καὶ ἐπὶ τέλος πάντων ὀνομασθέντα Σύλβεσον Β'.

Οἱ αὐτοὶ συγγραφεῖς ἀξιοῦσιν, ὅτι τῷ 996

κατεσκευάσεν οὗτος ἐν Μαγδεβούργῳ περίφημον ὠρολόγιον, θεωρηθὲν θαυμαστὸν ἔργον· ἀλλ' ὅμως οὐτ' ἐλάχιστον ἔχνος ὑπάρχει ἐν ταύτῃ τῇ πόλει, οὔτε κἀν ἀναγνωρίζουσιν οἱ ἐγγχώριοι ἱστορικοὶ αὐθεντικὴν τινα περὶ τοιοῦτου ἔργου παράδοσιν, οἱ δὲ Βενεδικτινοὶ καὶ βεβακιοῦσιν, ὅτι τοῦτο τὸ ὠρολόγιον ἦτον ἀπλοῦν ἡλιακὸν ὠρολόγιον.

Πρῶτον ἐν τῇ ἱστορίᾳ κατὰ τὰς ἀρχὰς τῆς μηχανικῆς κατασκευασθὲν ὠρολόγιον ἀναφέρεται τὸ τοῦ Ριχάρδου Βάλιγκφορτ ἡγουμενεύσαντος τοῦ Ἁγίου Ἀλβάνου ἐν Ἀγγλίᾳ τῷ 1326. Δεύτερον εἶναι τὸ κατὰ διαταγὴν Ἰακώβου τοῦ Δονδῆ κατασκευασθὲν ἐν Παταβίῳ, ὅπερ ἐδείκνυε καὶ τὸν δρόμον τῶν πλανητῶν καὶ τοῦ ἡλίου. Τρίτον δὲ τὸ ὠρολόγιον τοῦ Παλατίου ἐν Παρισίοις, ἐξεργασθὲν τῷ 1370 ὑπὸ Ἐρρίκου τοῦ Βίκου, ἐλθόντος κατὰ πρόσκλησιν τοῦ Κερόλου Ε' ἐκ Γερμανίας.

Κατὰ μικρὸν πᾶσαι αἱ μεγάλαι πόλεις τῆς Εὐρώπης ἀπέκτησαν ὠρολόγια διὰ διαφόρων μηχανημάτων καὶ ἐνίοτε δι' ἀλλοκότων ἐπιτηδεύσεων κκοκομημένα καὶ πεπλουτισμένα. Ἐκ δὲ τῶν ὠρολογίων τούτων, ὧν ὁ ὄγκος ἦτο ὑπέρμετρος, ὁδηγηθέντες οἱ τεχνῖται κατεσκευάσαν ὕστερον πρὸς χρῆσιν τῶν οἰκίων μικρότερον ἐκκερμητῆ, λίαν ὅμως ἀτελῆ κατὰ πρῶτον. Τέλος πάντων ἐπενοήθη μετὰ ταῦτα καὶ ἡ κατασκευὴ τῶν ἐγκολπίων ὠρολογίων, ἅτινα ὅμως κατ' ἀρχὰς ὄντα καὶ αὐτὰ σχετικῶς ὀγκώδη ἐδυσκόλευον τοὺς φέροντας, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ 1700 τοσοῦτον ἐσμικρύνθησαν, ὥστε καὶ ἐντὸς τῶν σφαιροειδῶν λαβῶν βράβδων καὶ ἐν ὀμφαλοῖς ριπιδίων καὶ ἐπὶ δακτυλιδίων περιελήφθησαν.

M*

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

ἌΝΘΡΩΠΟΝ ἔχει τὴν ἀδυναμίαν νὰ δανείζεται συχνά, ἀλλὰ νὰ μὴ ἀποδίδῃ ποτέ.

Προχθὲς ἀπαντᾷ ἓνα τῶν φίλων του, τὸν Δ...

— Δάνεισέ με δέκα φράγκα, τοῦ λέγει χωρὶς περιστροφάς.

— Πάλιν; . . . ἀποκρίνεται ὁ Δ . . . Καλλίτερα σοῦ τὰ χαρίζω, δὲν σὲ δανεῖζω.

— Μπά! καὶ γιατί;

— Γιατί δὲν θὰ μοῦ τὰ δώσης ποτέ, καὶ θὰ τὰ χαλάσωμε γιὰ τὰ δέκα παληοφράγκα.

— Ἄ! τότε δός μου, σὲ παρακαλῶ, εἰσοσι.

* *

Ἄστυα ἄτοπα τῆς μυωπίας.

Ἐν τῷ ἐστιατορίῳ ξενοδοχείου παρακάθεται κυρία τις μετὰ τῆς κόρης τῆς, ἀλλὰ μόλις ἐγγιζοῦσι τὰ φαγητά· τόσον φαίνονται ἀπνηστολήμενοι.

Εἰς ὑπηρετῆς προσέρχεται καὶ παρουσιάζει εἰς τὴν γραῖαν κυρίαν ἐπὶ δίσκου τηλεγράφημα· ἀλλ' ἡ κυρία εἰς ἄκρον μύσῳ τοῦ λέγει·

— Εὐχαριστῶ, δὲν θέλω ἄλλο!

— Ἀλλά, κυρία, εἶνε . . .

— Δὲν θέλω, σοῦ λέγω.

Ἄνθρωπος, ἐκπληκτος, ἀποσύρεται.

Ἡ παρακαθημένη νέκ στρέφει τὸ βλέμμα·

— Μαμά, εἶνε τηλεγράφημα.

Τότε ἡ κυρία, τείνουσα ἀποτόμως τὴν χεῖρα ἵνα λάθῃ τὸ τηλεγράφημα, συναντᾷ ἄλλην παροψίδα, τὴν ὁποίαν ἐν τῷ μεταξῷ ἔπρεεν ἄλλος ὑπηρετῆς, καὶ ἀποσύρει ἐξ αὐτῆς τεμάχιον γλώσσης καλοψημένης!

Τὰ χρονικά διηγοῦνται ὅτι ἡ σύζυγος τοῦ βασιλέως τῆς Βουργονδίας Γεντρόνου ἀποθνήσκουσα, ἐβίασε τὸν σύζυγον αὐτῆς νὰ τῇ ὑποσχεθῇ ὅτι θὰ ἔθαπτε μετ' αὐτῆς καὶ τοὺς ἰατροὺς τῆς!

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

. . . Τὴν σήμερον τὰ ἤθη ὡς προβαίνουν ὁ ἔπαινος καὶ ἡ μομφὴ οὐδὲν σχεδὸν σημαίνουσι. Κατὰ τὰ πάθη ἕκαστος ἢ τὰ συμφέροντά του, ὁ μὲν σὲ δίδει στέφανον, ὁ δ' ὕστρακον θανάτου. (Μολιέρου).

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Ἡ Καλιφορνία, ἦν ἄλλοτε περίφημον καθίστων μόνον τὰ μεταλλεῖα τοῦ χρυσοῦ καὶ τοῦ ἀργύρου, εἶνε νῦν πρωτίστως χωρὶς γεωργικῆς. Ἐτακτον ἐπίδοσιν ἔλαβεν ἰδίως ἡ καλλιέργεια τῶν ἀμπέλων. Κατ' ἐπίσημον στατιστικὴν, ἐν ἔτει 1880 ἡ Καλιφορνία παρήγαγε 4,300,000 ἑκατόλιτρα οἴνου καὶ 200,000 ἑκατόλιτρα οἰνοπνεύματος.

Ἐν Βερολίνῳ ἡ Ἐταιρία τῶν τηλεφώνων ἀνίδρυται ἐν τῇ Δευδροστοιχίᾳ τῶν Φιλυρῶν γραφεῖον, ἐν ᾧ ὁ βουλόμενος δύναται νὰ συνδιαλεχθῇ ἐπὶ πέντε λεπτά τῆς ὥρας διὰ τοῦ τηλεφώνου μετὰ τῶν συνδρομητῶν τῆς Ἐταιρίας, ὧν τὰ δόνοματα εἶνε ἀναγεγραμμένα ἐν ἰδίῳ πίνακι.

Εἰς ἈΝΑΓΝΩΣΤΗΣ.

ΜΙΑ ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΤΟΥ ΒΑΛΤΕΡ ΣΚΩΤ

Ἄνθρωπος, γράφων πρὸς νέον ζητοῦντα συμβουλὰς παρ' αὐτοῦ, ἔλεγε· «Πρόσεχε νὰ μὴ ἐμπέσης εἰς σφάλμα κοινὸν εἰς τοὺς ὀλίγην ἐργασίαν ἔχοντας, ἐννοῶ τὴν εἰς μηδαμινὰ χρονοτριβὴν. Μὴ ἀναβάλλῃς τὴν ἐργασίαν, ἀλλὰ παραυτίκα ἐκτέλει αὐτὴν καὶ μὴ σχολάζῃς πρὶν ἐργασθῆς. Ὀλοκλήρον στράτευμα εἰς ἀταξίαν ἐνίοτε περιγίγνεται, διότι τὰ προπορευόμενα τάγματα προβαίνουσιν ὀκνηρῶς καὶ ἀτάκτως. Τὸ αὐτὸ συμβαίνει ὡς πρὸς τὰς ὑποθέσεις· ἐὰν ἡ μᾶλλον κατεπεύγουσα δὲν τελειώσῃ εὐθὺς ἀκριβῶς καὶ ἐν τάξει, συσσωρεύονται ἄπειροι ὑποθέσεις γινόμεναι καὶ αὐταὶ κατεπεύγουσαι, μέχρις ὅτου οὐδεὶς ἀνθρώπινος νοῦς δύναται νὰ ἀνθέξῃ εἰς τὴν σύγκυρσιν».